

Annie Lööf

& Caroline Bankler

BOKFÖRLAGET FORUM

Också Annie

Andra tryckningen

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Annie Lööf & Caroline Bankler 2023

Omslag: Per Lilja

Tryckt hos ScandBook EU, 2023

ISBN 978-91-37-50764-4

*Till alla er som anstränger er, i stort och smått,
för att göra den här världen snäppet bättre och ljusare.
Må vi aldrig tappa kompassen.*

Till Ester och Saga

Innehåll

PROLOG	9
Jag ska bli jurist	17
Grattis, Annie Johansson	27
Ett politiskt genomslag	35
Sommaren 2011 – när allt händer på samma gång	45
Ung kvinna i maktposition	55
Idéprogrammet – en outhärlig kris	65
Revansch i supervalåret 2014	75
Decemberöverenskommelsen – för ett stabilt styre	85
Att få bli mamma till Ester	95
Det lilla livet och de stora frågorna	107
Alliansen krackelerar	117
Stå upp, stå ut och stå kvar	125
Det är skymning i Sverige	131
Värderingarnas val 2018 – att slå näven i bordet	141
Inga vägar framåt	153
Min svåraste prövning	163
Nyckelspelare	169
Januariavtalet – historia skrivs	181

Du måste dra ner på tempot	191
Att brista	197
Hon ska heta Saga	207
Livet på neonatalavdelningen	215
Med ny blick	223
Självständiga i mitten	231
När hot och hat överröstar det demokratiska samtalet	237
Vår frihet avgör er frihet	245
Det ofattbara händer	255
Med förhöjd vaksamhet	263
Populismens valrörelse	273
Det räcker nu	285
Rättegången – att sitta öga mot öga	295
Har det varit värt det?	303
Att provas och växa	307
Full av förväntan	313

PROLOG

Det trycker över bröstet. Andetagen blir kortare och ytligare för varje rad jag läser i texten. *Etta i A-mappen. Landsförrädare. Måltavla. Avliva.*

Trots att jag sitter hemma i mitt trygga hörn, i den gamla Laminofåtöljen som jag ärvt efter morfar, tränger sig paniken på. Rummet krymper. Detta är första gången jag får ta del av förundersökningen där jag är målsägande. Det är så mycket som har hållits hemligt, så mycket jag inte visste. Nästan fyra månader har gått sedan Säpo kom hem till mig i sommarstugan. De berättade då att mannen som mördat Ing-Marie Wieselgren på öppen gata i Visby hade nämnt mitt namn som en av de potentiella måltavlorna. Mer än så visste jag inte. Tills nu.

Jag har visserligen förstått på Säkerhetspolisens och åklagarens agerande att det är allvar, men jag har inte vetat någonting om gärningsmannens specifika planer, om motivet eller om alla de vapen han burit runt på mitt bland folk. Nu har jag varenda fruktansvärd detalj i min hand.

Förundersökningen består av en hel trave med tjocka, inbundna häften. Material från tre månaders polisarbete. På framsidan står det *Säkerhetspolisen. Diarienummer: 0105-K75-22*. Jag har bett om att få ta del av det nu, så att jag inte behöver läsa om det i medierna utan kan förbereda mig mentalt för mig själv. I dag är det lördag. På tisdag väcks åtal och då blir hela den här mar-drömmen offentlig.

Jag anstränger mig för att ta mig igenom det digra materialet så effektivt jag kan. Jag vill hinna läsa allt. Den välbekanta stressen gör sig påmind. Nästa vecka ska vi på höstlov med familjen och

därefter startar den omfattande rättegången i Visby, där jag ska infinna mig.

Jag känner också dåligt samvete. Jag skäms över all medial uppmärksamhet kring mig i och med detta. Visst är det sant att jag är drabbad, utpekad som avsett offer. Men det kan inte jämföras med den livslånga sorg och saknad som Ing-Marie Wieselgrens familj alltid kommer att behöva bära. Under hösten har jag bara tackat ja till ett fåtal, längre intervjuer. På de flesta förfrågningarna har jag i stället hänvisat till mina skriftliga inlägg på sociala medier och bett dem plocka därifrån, just för att vinnlägga mig om att mitt deltagande för familjen Wieselgrens svåra situation verkligen ska komma fram. Ändå känns det ofta dumt när jag sedan läser rubrikerna och texterna i tidningarna.

Jag blir också illa berörd av att Ing-Maries anhöriga, på grund av en juridisk logik, ska behöva vara en del av samma rättegång som handlar om terrordåd mot politiker och dess påverkan på Almedalens vara eller inte vara. Att jag kan sitta i målsägandes stol medan deras mammas stol ekar tom. Att det var tillfälligheter som avgjorde.

Jag fortsätter läsa. Med gul överstrykningspenna arbetar jag mig fram, forcerat och metodiskt, sida för sida. Det är så oerhört mycket att ta in. Långt borta hör jag Saga och Ester bråka om vem som ska ha häxhatten och vem som ska ha fladdermusdräkten på kvällens halloweenmiddag. Min man står i köket och förbereder en Boeuf bourguignon. Men där jag sitter har tiden stannat.

I över åtta år har gärningsmannen studerat mig, kartlagt var jag har varit och när. Jag ser bilder på mig själv från flera olika år i Almedalen, foton som han tagit med mobilen när han stått i publiken och lyssnat på olika framträdanden. Jag kan följa hur hans hat har frodats. Ögonen far över sidorna och jag märker inte på en lång stund vilken ansträngd ställning jag sitter i, eller hur mycket jag svettas. Det sticker i kroppen. Trycker över bröstet. Chock efter chock.

Det finns utdrag från olika chattar som han haft med likasinnade där högerextremistiska och nazistiska tankegångar fram-

hävs. De eldar under varandra. Han beskriver hur han röstade på Sverigedemokraterna i valet 2010 då han "fick upp ögonen för invandringsfrågan" men att han tyckte att de var otillräckliga. I mars 2014 skriver han att han inte skulle ha några problem med att skjuta Fredrik Reinfeldt. "Vi har ju en tradition att avliva landsförrädare här i Sverige: Olof Palme, Anna Lindh, skulle kännas fel om Reinfeldt kom undan".

Under utredningen har Säkerhetspolisen också lyckats komma in i en av hans hårddiskar som är krypterad med Truecrypt. Den ser ut att vara skapad redan 2012 och innehåller en omfattande katalogstruktur som jag nu ser skärmdumpar från. Där finns en mapp som heter "Operationer". I den ligger undermappar med namn som "Operation Twitter Storm" och "Operation Werwolf". Jag tror först att han har stavat fel på den senare men förstår sedan att Werwolf är tyska och syftar på den gerillarörelse som bildades i Nazityskland under andra världskrigets slutskede.

Det känns överkligt och jag får påminna mig flera gånger om att detta inte är en film utan en verklig människa mitt ibland oss. Jag vet förstås om att det är så, jag har kommit i kontakt med den här världen oroväckande ofta förut, men ändå har jag svårt att greppa att det verkligen är på riktigt. Tänk att han i årtal har suttit där, helt ostört med sina planer och sin dystopiska världsbild. Och att han dessutom inte är ensam.

Ju längre jag kommer i texten desto mer kryper det in under skinnet på mig. Jag följer förgreningarna i mappstrukturen och ser filer som han döpt till *Flyktingförläggningar*, *Most Wanted*, *Organisationer*, *Måltavlor*, *Ofullbordad*. I Operation Werwolf-mappen finns en undermapp som heter "Landsförrädare", vilken i sin tur har tre underkategorier - #Klass A, B, C. Mitt namn är listat som nummer ett i A-mappen. Andra personer som återfinns på listan är Fredrik Reinfeldt, Cecilia Malmström och Antje Jackelén.

Bland hans sparade information om mig kan jag bland annat se en fil som heter "Larm i Annie Lööfs villa" och klipp från mitt tal på partistämman 2013 där jag kritiserar SD:s hatfulla retorik mot invandrare. Han beskriver mig föraktfullt som "starkt anti-vit",

”folkförrädare”, ”globalist” och ”massinvandringsförespråkare”.

Jag känner igen orden från högerextrema som velat piska upp hat mot mig genom åren. Det nazistiska, konspiratoriskt lagda tankegodset är smärtsamt välbekant. Världen målas i svart och vitt, delas upp mellan onda och goda, rätt och fel sorters människor. I över ett decennium har jag sett den här typen av retorik på nära håll. Inte bara i alternativmediers träskmarker, utan också i kommentarsfälten på sociala medier, eller på vykort som landat i brevlådan hemma.

Man kunde tro att jag har vant mig. På sätt och vis har jag nog också trubbats av, även om jag knappt vill erkänna det för mig själv. Sådana här ytterligheter är inte något man kan, eller någonsin ska, vänja sig vid. Och det är inte så att min vilja att kämpa emot har minskat.

Ju mer de har hatat och spridit främlingsfientlighet och misogyni, desto viktigare har det blivit för mig att inte ge vika. Jag vill visa på en motkraft, göra vad jag kan för att inte låta deras världsbild bli normaliserad eller stå oemotsagd. För det är trots allt nu som morgondagens historia skrivs. Det är nu vi kan välja vilka roller vi spelar i den historien och påverka åt vilket håll den ska utvecklas. Och jag vägrar vara en av dem som skrämdes till tystnad, som smet undan från ansvaret att stå upp för medmännisklighet trots att jag hade chansen att påverka. Jag vill inte vara en av dem som tog den enkla vägen för att den var bekvämast för mig själv i stunden.

Det har nog sin naturliga förklaring att just jag har valts ut som en av de främsta måltavlorna för de allt grövre formerna av hat och hot på senare år. Jag står för allt som de avskyr – mångfald, feminism, en aktiv klimatpolitik, globalt samarbete, hbtqi-frågor, medmännisklighet och allas lika fri- och rättigheter. Det krockar fullständigt med deras ideal. Dessutom har det varit viktigt för mig att tydligt stå i vägen för deras parlamentariska gren, SD, och mitt parti har flera gånger hindrat dem från att få inflytande. Att jag är kvinna är naturligtvis också en viktig parameter. Kvinnor ska stå vid spisen, inte hålla på och förhäva

sig i offentligheten, enligt många av dessa extremister.

Hatarna har med all önskvärd tydlighet markerat sin ilska gentemot mig och det vi liberaler arbetar för. Det stärker mig på sätt och vis, för det bekräftar att det spelar roll att stå emot. Jag vet att de vill stoppa den politiska kraft jag står för, precis som jag vill stoppa dem i sin framfart. Fast vi vill göra det på olika sätt. Och det jag nu läser i förundersökningen är trots allt en ny nivå.

En bit in i utredningen kommer jag fram till bevismaterialet för de handlingar som gärningsmannen kommer att bli åtalad för. Där finns utförliga beskrivningar av hans förberedelser för sommaren 2022, bland annat en sparad annons med tid och plats för mitt samtal i Visby domkyrka. Jag ser hans enkelbiljett till färjan mellan Oskarshamn och Visby, samt dokumentation över hur han har beställt och hämtat ut olika vapen.

I förhör med polisen beskriver mördaren hur han har förberett sig för att ge sig på mig. Han hade ingen fast plan, utan skulle vara beredd att slå till när tillfälle gavs. Hans strategi var att följa mig och se ”vilka människor som är runt i kring där då och var hennes livvakter har sin uppmärksamhet vid det ögonblicket och sedan är det ju bara att rusa fram mot henne och försöka utdela dödliga hugg mot henne. Enklast då med någon av dolkarna”.

Jag ruskar på huvudet och försöker komma tillbaka till verkligheten, tittar upp och ser min familj stöka vidare med helgbestyren. Jag översköls av en otrolig lättnadskänsla över att ha klarat mig. Tacksamhet över att vi har fått vara lyckligt ovetande om hur nära det faktiskt var. Tacksamhet över livet självt. Samtidigt blandas dessa känslor med både ilska och ren och skär skräck. Jag går och hämtar en kopp kaffe i hopp om att det ska göra mig lugnare, tar några djupa andetag och försöker samla mig.

När jag läser vidare i utdragen från polisförhören får jag veta att i tältet, där han sov under Almedalsveckan, fanns pilbåge med sylvassa pilar, svärd och knivar. Noggrant beskrivs det hur han medvetet rört sig längs Visbys gator, alltid med knivarna i ryggsäcken om han skulle stöta på någon han hatade, redo att förgöra dem han såg som onda. Sida upp och sida ner får jag ta

del av gärningsmannens egna ord. Pulsen stiger igen. Jag kan tydligt känna mina egna hjärtslag.

Domkyrkan i Visby. Det var mest sannolikt där jag skulle mördas. Samma kväll som han tog livet av Ing-Marie. I kyrkan kan allmänheten gå fram efteråt till den som har talat. Ta i hand. Ibland till och med kramas.

Så länge jag kan minnas har domkyrkan i Visby bjudit in partiledarna till ett Nikodemussamtal under Almedalsveckan – ett samtal om existentiella och värderingsmässiga frågor bortanför tjafset och de snabba rubrikskapande svaren. Jag tycker mycket om att få landa i den tonen, och jag har därför med glädje medverkat i flera år.

Den stora, vackra domkyrkan brukar vara fullsatt. Kvällen inleds med en gudstjänst, därefter följer musik och Nikodemussamtalet, varpå allting avrundas med nattvard och ljusständning. Många gånger har jag stått där längst fram, med en korg fylld av små, vita stearinljus att dela ut till församlingen som köar fram till nattvarden. Det är då man kommer riktigt nära, hälsar och ser varandra i ögonen. Hela kyrkan fylls av en varm känsla av medmänsklighet och gemenskap.

Jag har alltid tyckt att det har varit ett så fint sätt att avrunda en hektisk och minutplanerad dag på. När man har varit i gång sedan klockan ringde fem på morgonen är det otroligt skönt att få avsluta dagen i den lugna och stämningsfulla kyrkan vid tiotiden på kvällen. Kanske var det just det han hade märkt? Att axlarna sjunker under en sådan här kväll, att vaksamheten är lägre. Att det är intimt.

Gång på gång knockas jag av insikten om hur nära det var, av vad som hade kunnat hända om inte polisen fått fast honom så snabbt, eller om inte de fysiska Almedalsveckorna varit inställda de senaste två åren på grund av pandemin. Obehaget att ha varit kartlagd under så många år utan att ha vetat om det gör mig illamående. Allting rusar inombords.

Plötsligt kommer treåriga Saga och vill ha hjälp att få av godispappret från sin klubba. I panik försöker jag dölja bilderna på alla

vapen i utredningsmaterialet och lyckas vända ut min kaffekopp. Fördämningarna brister. Jag kan inte hålla tillbaka tårarna längre. Jag gråter av lättnad, rädsla, frustration, press och förtvivlan. Jag gråter av ilska över hur en enskild människas hat kunde släcka en annan persons liv, brutalt ta ifrån Ing-Maries barn deras älskade mamma. Jag gråter för att han lika gärna kunde tagit ifrån mig möjligheten att se mina barn växa upp. Att hjälpa dem ta bort pappret från en klubba.

Jag ska bli jurist

Vi är fyra ungdomar som lämnar vårt enkla vandrarhem och banar oss fram mellan de morgonstressade människorna i Midtown på Manhattan sommaren 2002. Till skillnad från dem som bor här är vi ute i väldigt god tid, angelägna om att inte komma för sent till vår första dag. Blicken far mellan de olika byggnaderna vi passerar, sådana vi bara sett på film innan. Kontrasten mellan New York och min småländska hemby Maramö är minst sagt påtaglig för mig. Snart ser vi FN:s högkvarter torna upp sig, med den karaktäristiska raden av nationsflaggor som en färgglad rabatt framför. Den avskalade rektangulära husfasaden med sina tusentals fönster ser på håll ut som en enorm spegel för staden. Vi stannar upp för att ta kort med våra digitalkameror. Trots att vi alla är svenskar pratar vi engelska med varandra för att komma in i språket innan vi startar praktiken.

Några månader tidigare hade jag, som en av fyra ungdomar med särskilt intresse för internationella miljö- och fredsfrågor, tilldelats Dag Hammarskjöldsstipendiet. Det var ett prestigefyllt stipendium som man först ansökte om genom ett personligt brev. Min lärare skickade dessutom ett särskilt rekommendationsbrev. Efter en första gallring fick finalisterna åka till Jönköping, där vi intervjuades av en grupp kompetenta vuxna. Vi blev grillade med frågor om internationell politik och fick ge våra reflektioner kring bland annat Israel–Palestina- och Kashmirkonflikterna. Det var nästan som en ambassadörsutfrågning i juniorformat.

De slutgiltiga stipendiaterna fick åka till Uppsala direkt efter studenten för en veckas utbildning i freds- och konfliktkunskap, som en förberedelse för att därefter få åka till New York i två

veckor och göra praktik vid svenska FN-representationen. När jag fick veta att jag var en av de utvalda började jag planera direkt. Min familj gjorde sällan resor av den här kalibern utan brukade mest åka på husvagnssemestrar i Sverige. Och aldrig hade jag rest så här långt hemifrån helt ensam, eller rört mig i den typen av miljöer. Mitt politiska engagemang hittills sträckte sig inte längre än till att ha dragit i gång en ungdomsförening i Värnamo.

Jag läste på om FN och såg till att låna ihop lite "vuxna" kläder för att bättre passa in bland alla toppolitiker. Omsorgsfullt packade jag ner min mosters finaste dräkt och ett par av mammas kjolar. Hela familjen åkte med till flygplatsen för att säga hejdå och jag kunde se att det inte var alldeles lätt för mamma och pappa att släppa i väg sin tonåring till New York. För mindre än ett år sedan, 11 september 2001, inträffade ett av de värsta terrordåden i modern tid just där. Men det var tydligt att de ansträngde sig för att visa uppmuntran snarare än oro.

Nu står vi redo att få uppleva en av världspolitikens främsta arenor. Solen blänker i East River och det är kvavt och varmt trots att det ännu är tidigt på dagen. Vi börjar med att gå för att möta vår kontaktperson på svenska FN-representationens kontor, ett stenkast från högkvarteret. Så snart vi kommer in i entrén blir det behagligt svalt. Vi blir välkomnade och får en första rundtur innan vi blir visade till våra alldeles egna kontorsplatser. Därefter får vi passerkort med access till såväl representationens lokaler som självaste FN-skrapan. Jag tittar på mitt flera gånger om dagen som för att försäkra mig om att det är på riktigt.

De två veckorna går snabbt, men gör enormt intryck på mig. Mitt redan stora intresse för politik, folkrätt och internationella frågor får ytterligare växtkraft. Jag njuter av varje minut under vårt digra program och suger i mig all kunskap jag kan från nätverksträffar och möten med olika FN-organ. Det jag lär mig om mänskliga rättigheter, liberalism, frihandel och internationellt samarbete rimmar väl med mina grundvärderingar hemifrån, även om frågorna nu hamnar på en helt annan nivå. Det är otroligt inspirerande.

Som tonåring siktar jag inte på riksdagen eller ett heltidsjobb som politiker. Även om jag tycker om att vara politiskt engagerad så tackar jag faktiskt nej första gången jag får frågan om jag vill stå på en riksdagslista. Jag ska ju bli jurist. Det sätter jag upp som ett mål redan när jag går i åttan på högstadiet. Med en fjortonårings starka ideal drömmer jag om att skipa rättvisa och stå på de utsattas sida, framför allt kvinnors och barns. Och den visionen lämnar mig inte. Under hela min ungdom följer jag inspirerat tv-serier som Advokaterna, Ally McBeal och Emma åklagare. Hur cool är inte karaktären Emma, spelad av Marika Lagercrantz med sitt röda hår, sin skinnjacka och motorcykel? En stark kvinna som aldrig viker för tuffa utmaningar. Sådan vill jag bli.

Redan under grundskoletiden får jag en viss inblick i verklighetens rättsliga värld också. Åtminstone upplever jag det så själv, även om jag senare ska inse att det är på en väldigt barnvänlig nivå. Min pappa är polis och då och då får jag följa med honom till jobbet. När jag är liten handlar det oftast om att sitta i fikarummet med en chokladboll och ett glas saft och vänta på att han ska bli klar. Men ibland får jag också gå med honom genom korridorerna och nyfiket se mig omkring, höra spraket från polisradion och snegla på de målade polisbilarna när vi går ut genom garaget.

Framför allt gör det stort intryck på mig när jag får betrakta pappa och hans kollegor i sina respektingivande uniformer och lyssna på dem när de pratar om jobbet. Det är något kring *rätt och fel* och att skydda dem som behöver det som verkligen fångar mig. De tillfällena är ett starkt bränsle till mitt spirande intresse för juridik och åklagaryrket.

Alla mina praoplatser, från åttan och framåt, följer samma linje och jag praktiserar hos advokaten Anita Wikefeldt på en byrå i Värnamo, på åklagarkammaren i Jönköping och vid Värnamo tingsrätt. Jag har bestämt mig. Jag vill få höga gymnasiebetyg så att jag kan komma in på juristlinjen i Lund, sitta ting och bli åklagare.

Ända sedan de unga tonåren har jag varit målmedveten och noga med att arbeta strikt mot de mål jag har satt upp. Måhända låter det en aning pretentiöst för en tonåring (kanske för att det *var* pretentiöst), men det är helt enkelt en del av min personlighet, på gott och ont. Jag har alltid varit väldigt flitig, effektiv och resultatnriktad. Jag kan inte minnas en enda gång i livet där jag suttit en hel dag och tittat på tv, inte ”fått något gjort”. Man skulle kunna tänka sig psykologiska orsaker till det, att det upplevda egenvärdet är kopplat till prestation och att det därför blir så viktigt för mig att just prestera och åstadkomma saker. Men jag har nog snarare upplevt det som en inneboende drivkraft som jag har trivts med. Jag har helt enkelt alltid skaffat mig många saker att göra, som jag verkligen har tyckt om. Och jag gillar att bocka av uppgifter, komma till nästa steg, se hur långt jag kan nå. Därför skriver jag tidigt utförliga listor med målsättningar om allt från vad jag vill plugga till, hur mycket jag ska jobba extra eller hur långt jag satsar på att nå inom fotbollen. Särskilt mycket gillar jag femårsplaner (ironiskt nog, för en övertygad liberal som jag, eftersom de mest förknippas med socialism och planekonomi), och när jag går på gymnasiet har min femårsplan en tydlig inriktning. *Börja på juristprogrammet*, står det på listan.

Under hela tonårstiden har jag också ett aktivt samhällsengagemang – jag är kamratstödare, sitter i elevråd, deltar på ungdomsparlament och är en hängiven agitator i vår debattglada gymnasieklass på samhällsprogrammet. Dessutom är föreningslivet otroligt viktigt för mig. Fotboll är mitt stora intresse och jag är väldigt aktiv i klubben, både som spelare – målvakt är min position – och som engagerad i föreningen. Som femtonåring vågar jag ta plats som språkrör för damlaget jag spelar i, även om jag är en av de yngsta i truppen. Jag har ingenting emot att vara en röst för vårt lag. Tvärtom trivs jag med det. Vid möten med klubbledningen ifrågasätter jag skarpt varför damerna ständigt ska ha sämre träningstider än herrarna, eller varför vi som damlag ska sälja bingolotter så att herrlaget kan åka utomlands på träningsläger.

Min pedagogiska pappa använder fotbollen som metafor när

han ska pusha mig att ta steget från gnällspik till påverkare. En dag när jag sitter hemma i köket och beklagar mig över Värnamos dåliga kulturutbud för unga säger han: ”Men gör något för att påverka då. I fotbollen sitter du inte bara på läktaren och gnäller och gastar, du är ute på planen och spelar! Så funkade det i samhället också.” Det där sätter sig verkligen hos mig. Även om jag muttrar något truligt tillbaka där och då så känner jag inombords att det är sant. Han har ju rätt.

Vid den här tiden märker jag också att det ger något när jag väl engagerar mig. Dels får jag det bevisat för mig att det faktiskt går att förändra och påverka saker, dels känns det mycket bättre att stå upp och argumentera för en åsikt än att bara klaga. Dessutom blir jag stärkt av att andra kompisar – även de som var äldre – litar på mig och uppskattar att jag vågar ta ton. Allt detta sporrar mig. Alltså är steget till att bli politiskt aktiv hösten 2001, när jag går i trean på gymnasiet, inte särskilt stort. Men det ska ju bara vara en hobby, ett sidointresse.

Det är heller ingen självklarhet att det är Centerpartiet som ska bli min hemvist. Jag har, systematisk som jag är, beställt hem alla riksdagspartiers partiprogram och går igenom dem grundligt. Nåja, nästan alla i alla fall. Sverigedemokraterna sitter ännu inte i riksdagen, så de är inte med och jag hade knappast beställt hem deras partiprogram oavsett. Jag avstår även från Vänsterpartiets, för det känner jag ligger så långt ifrån mig. Jag vet egentligen redan att jag befinner mig i mitten och drar åt höger i svensk politik. Men jag ger ändå Socialdemokraterna och Miljöpartiet en chans och läser även deras partiprogram.

När jag har gått igenom alla gör jag noggranna listor med plus och minus för respektive parti. Nördig som jag är låter jag inget lämnas åt slumpen.

Efter första gallringen går Centerpartiet, Folkpartiet och Moderaterna till final därhemma vid köksbordet. Mina föräldrar var båda engagerade i Centerpartiets ungdomsförbund när de var yngre, men de vill inte styra mig åt något visst håll och vi diskuterar sällan ren partipolitik. Däremot pratar de gärna om

värderingar och samhällsfrågor generellt, så nog har jag fått med mig vissa grundläggande ideal redan från barnsben.

Jag står och väger och läser de tre mest intressanta partiprogrammen igen, men till slut landar jag i att Centerpartiet står mig närmast. De är de enda som har kombinationen av företagande, frihet, social rättvisa, klimat och miljö.

Många av mina kompisar blir förvånade över att jag väljer just Centerpartiet. Visserligen är det som sagt tydligt att jag lutar åt höger snarare än vänster, men jag känner inte att jag delar uppfattning med de många kristdemokrater som finns på min skola. De är för konservativa för min smak.

Jag är inte heller på riktigt samma bana som min kompis Jonas, som är med i Moderata ungdomsförbundet. Visserligen röstade jag på Moderaterna i mitt allra första val – kyrkovalet som man fick rösta i redan som sextonåring – men det var nog mest för att jag då kunde lägga rösten på min kandidande SO-lärare.

Nej, även om jag och Jonas har en samsyn gällande den ekonomiska politiken och i flera grundläggande värderingar, så tycker jag att det är något som fattas hos Moderaterna. Men jag har stort utbyte av de politiska diskussionerna med Jonas och vi ger ofta varandra olika ideologiska böcker som vi tycker att den andre borde läsa, något vi ska komma att fortsätta med långt upp i vuxen ålder. Till exempel ger han mig på gymnasiet Johan Norbergs *Till världskapitalismens försvar*, som jag uppskattar. Idéerna om att världen tjänar på frihandel, att utbyte med andra länder berikar och att vi ska värna öppenhet och individens frihet är både spännande och tilltalande. Det tankegodset stämmer också överens med var jag kommer ifrån och hur jag har präglats av min uppväxt.

I min hembygd är visserligen kyrkans närvaro påtaglig, men ofta i kombination med ett livskraftigt näringsliv. De många församlingarna står å ena sidan för omsorg om medmänniskorna, med öppna dörrar för till exempel flyktingar, å andra sidan fungerar de samtidigt som nätverksplats för företagare. Jag kan också med egna ögon se hur företagen i Gnosjöregionen är helt